

Sygnatura akt XII C 98/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Prusinowska

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko A. F.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 504 024,31 zł (pięćset cztery tysiące dwadzieścia cztery złote trzydzieści jeden groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 8 marca 2019 r. do dnia zapłaty od kwoty 287 395,76 zł.
2. Kosztami postępowania obciąża pozwaną i z tego tytułu zasądza od niej na rzecz powoda kwotę 25 202 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwotę 10 817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 8 marca 2019 r. do Sądu Rejonowego (...) w L. VI Wydział Cywilny powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (KRS (...), REGON (...), NIP (...)) wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej A. F. (PESEL (...)) następujących kwot:

- a) 287 395,76 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 8 marca 2019 r. do dnia zapłaty z tytułu należności głównej,
- b) 148,81 zł bez odsetek z tytułu opłat i prowizji bankowych,
- c) 216 479,74 zł bez odsetek z tytułu odsetek umownych naliczonych do dnia 7 marca 2019 r.

Nadto, powód sformułował żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów sądowych w wysokości 6 301 zł. Jako datę wymagalności poszczególnych roszczeń powód wskazał:

- a) dla kwoty 287 395,76 zł dzień 28 maja 2016 r.,
- b) dla kwoty 148,81 zł dzień 10 listopada 2016 r.,
- c) dla kwoty 216 479,74 zł dzień 8 marca 2016 r.

W treści uzasadnienia powód wskazał, że na podstawie ksiąg rachunkowych (...) Bank (...) S.A. stwierdzone zostało, iż na dzień 7 marca 2019 r. figuruje w nich wymagalna i niespłacona wierzytelność powoda przysługująca od pozwanego, a wynikająca z czynności bankowej objętej umową nr (...) z dnia 1 lipca 2009 na co składa się

kwota 287 395,76 zł tytułem należności głównej, kwota 148,81 zł tytułem poniesionych kosztów oraz kwota 216 479,74 zł tytułem nieskapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia 7 marca 2019 r. Natomiast dalsze należne odsetki, tj. od dnia 8 marca 2019 r. do dnia zapłaty naliczane są od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, aktualna wysokość stopy według której naliczane są odsetki wynosi 10 % w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, tj. dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, których wysokość na dzień złożenia pozwu wynosi 14 %. Powód wskazał również, iż w dniu 15 stycznia 2019 r. skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty, w treści którego zaznaczył, że w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności, istnieje możliwość zawarcia ugody lub porozumienia w spłacie wymagalnego zadłużenia. Pozwana pomimo w/w wezwania nie uregulowała zadłużenia, ani nie zawarła z powodem w tym zakresie ugody (k. 7-9, 24-26 akt). Dnia 25 marca 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w L., VI Wydział Cywilny J. M. wydała postanowienie w przedmiocie przekazania niniejszej sprawy do Sądu Okręgowego w Poznaniu, tj. sądu właściwości ogólnej pozwanej z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (sygn. akt VI Nc-e 427929/19) (k. 10 akt). Pismem z dnia 6 września 2019 r. po stronie powodowej zgłosił swój udział w sprawie profesjonalny pełnomocnik w osobie radcy prawnego, który w imieniu swojego mandanta podtrzymał powództwo w całości, wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa. Nadto, strona powodowa sformułowała wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów i wydruków dołączonych do niniejszego pisma procesowego oraz wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości lub ekonomii ze specjalnością w zakresie bankowości (k. 98-104 akt). Dodatkowo, pismem z dnia 18 stycznia 2021 r., strona powodowa w wykonaniu zobowiązania Sądu uzupełniająco wskazała na zakres swojego roszczenia, które objęło należności w kwocie: - 287 395,76 zł z tytułu kapitału niespłaconego do dnia wniesienia pozwu wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopu lombardowej NBP od dnia 8 marca 2019 r. do dnia zapłaty: - 216 479,74 zł z tytułu odsetek naliczonych do dnia 7 marca 2019 r. razem, na którą składają się następujące kwoty: a) 136 612,51 zł – odsetki umowne od kapitału, w tym: * 93 520,81 zł – odsetki naliczone objęte ugodą z lipca 2013 r., lecz zawieszono w wyniku zawarcia tej ugody i aneksów do niej z dnia 27 sierpnia 2013 r. oraz 13 maja 2014 r., * 51 808,31 zł – odsetki naliczone bieżące od dnia zawarcia ugody 4 lipca 2013 r. do dnia 28 maja 2016 r., od których odjęto kwotę 8 715,61 zł, b) 79 762,17 zł – odsetki karne naliczone od dnia 28 maja 2016 r. do dnia 7 marca 2019 r., tj. za 1013 dni według stopy 10 %, co stanowi sumę kwot odsetek karnych (15 590,24 zł + 63 620,76 zł + 551, 17 zł), c) 105,06 zł – kwota doliczonych odsetek zawieszonych w wyniku przeliczenia harmonogramu po Aneksie nr (...) do ugody, - 148,81 zł z tytułu opłat i kosztów egzekucyjnych w sprawie (...) (k. 243-244 akt). W odpowiedzi na pozew z dnia 20 września 2019 r. pozwana wniosła o umorzenie postępowania w sprawie na zasadzie art. 505(37) KPC oraz ewentualnie, gdyby Sąd nie umorzył postępowania w sprawie lub wezwał do uzupełnienia braku formalnego po stronie powodowej, wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W treści uzasadnienia w/w pisma pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady, jak i co do wysokości podnosząc zarzut braku zdolności postulacyjnej w procesie cywilnym osoby inicjującej powództwo, przedawnienia roszczenia, niewykazania roszczenia co do zasady, nieistnienia roszczenia w wysokości dochodzonej pozwem – nie wykazanie okoliczności faktycznych uzasadniających zaktualizowania się roszczenia na wskazywanym przez powoda poziomie, niewykazania wymagalności roszczenia z daleko posuniętej ostrożności, nieważności umowy kredytowej, a także zarzut niewykazania umocowania pełnomocników działających w imieniu powoda przy umowie ugody (k. 143-152 akt). Pismem z dnia 31 października 2019 r. powód złożył replikę na odpowiedź na pozew, w której ustosunkował się do podniesionych przez pozwaną zarzutów (k. 158-160 akt). Natomiast z daleko posuniętej ostrożności, pismem z dnia 12 grudnia 2019 r. powód złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków w osobie M. Ż. oraz B. J. (k. 205 akt).

Na rozprawie z dnia 12 marca 2020 r. pełnomocnicy stron oświadczyli, iż strony postępowania ostatecznie nie porozumiały się i nie zawarły w niniejszej sprawie ugody (k. 229 akt). Natomiast na rozprawie z dnia 15 czerwca 2020 r. Sąd postanowił pominąć wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego oraz wniosek o przesłuchanie świadków

M. Ż. i B. J.. Tym samym pełnomocnicy stron z ostrożności procesowej złożyli zastrzeżenia w trybie art. 162 KPC, zamknięta została również rozprawa w niniejszej sprawie (k. 231 akt). W niniejszej sprawie zaszyły także okoliczności, na podstawie których Sąd postanowił zamkniętą rozprawę otworzyć na nowo (k. 234 akt). Do powyższego strona pozwana wniosła zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 KPC (k. 235 akt). Następnie, postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2021 r. Sąd ostatecznie zamknął rozprawę w sprawie (k. 270 akt). Strony aż do zakończenia niniejszego postępowania podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. F. jako osoba fizyczna o numerze PESEL (...) w dniu 1 lipca 2009 r. zawarła z pozwanym (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. jako osobą prawną o nr KRS (...) umowę nr (...) kredytu mieszkaniowego WŁASNY KĄT hipoteczny z oprocentowaniem zmiennym z dnia 1 lipca 2009 r.

Dowód: odpis KRS powoda (k. 39-52 akt);

Na podstawie w/w umowy kredytu powód udzielił pozwanej kredytu mieszkaniowego w wysokości 312 798,62 zł na okres 360 miesięcy. Kredyt przeznaczony był na cele konsumpcyjne, tj. zakup nieruchomości lokalowej zlokalizowanej w P. przy ul. (...), dla której miała zostać złożona nowa księga wieczysta, która miała być wyodrębniona z księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy (...) w P.. Stawka referencyjna w dniu sporządzenia umowy wynosiła 4,4500 %, natomiast oprocentowanie kredytu w stosunku rocznym wynosiło 8,0700 % (rozdział 1 § 2 ust. 1, 3, 4, 5 i 9 części szczegółowej umowy kredytu). Szacunkowy całkowity koszt kredytu w dniu sporządzenia umowy wynosił 449 266,24 zł (rozdział 2 § 3 ust. 1 części szczegółowej umowy kredytu). Docelowymi zabezpieczeniami spłaty kredytu były: hipoteka kaucyjna na nieruchomości typu lokal mieszkalny, której właścicielem była pozwana, tj. nieruchomość zlokalizowana przy ul. (...) w P. w kwocie 312 798,62 zł, a także hipoteka kaucyjna na nieruchomości typu lokal mieszkalny, której właścicielem była pozwana, tj. nieruchomość zlokalizowana przy ul. (...) w P. do kwoty 156 399,31 zł, a także przelew wierzytelności pieniężnej z umowy ubezpieczenia nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia hipotecznego od ognia i innych zdarzeń losowych, potwierdzony przez ubezpieczyciela, przy czym suma ubezpieczenia nie może być niższa niż wartość aktualnego zadłużenia z tytułu kredytu udzielonego przez (...) S.A. (rozdział 3 § 4 ust. 1 i 2 części szczegółowej umowy kredytu). Całkowita wypłata kredytu miała nastąpić do dnia 31 grudnia 2009 r. (rozdział 5 § 6 ust. 1 części szczegółowej umowy kredytu). Powód pobierał odsetki od kredytu według zmiennej stopy procentowej, w stosunku rocznym, której wysokość była ustalana w dniu rozpoczynającym pierwszy i kolejne trzymiesięczne okresy obowiązywania stawki referencyjnej, jako suma stawki referencyjnej i marży powoda oraz w przypadku bilansowania, marży dodatkowej. Natomiast, zmiany wysokości stawki referencyjnej następują w dniu wymagalności raty spłaty kredytu i odsetek. Wzrost stawki referencyjnej wpływał na podwyższenie oprocentowania kredytu, które powodowało wzrost raty spłaty kredytu i odsetek (rozdział 3 § 5 części ogólnej umowy kredytu). Przedmiotowa umowa kredytu w swej treści zawierała także regulację w przypadku wypowiedzenia, rozwiązania lub odstąpienia od umowy. Powód jako kredytodawca mógł wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty w przypadku niedokonania przez pozwaną jako kredytobiorcę spłaty dwóch kolejnych rat kredytu w terminach określonych przez powoda w wysłanych do niej i poręczycieli dwóch kolejnych przypomnieniach, naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy, wykorzystania kredytu niezgodnie z celem określonym w umowie, utraty lub przewidywanej, według oceny kredytodawcy, utraty zdolności kredytobiorcy do spłaty całości wynikającego z umowy zadłużenia, gdy określony procentowo iloraz kwoty aktualnego zadłużenia z tytułu kredytu i kwoty aktualnej wartości nieruchomości, na której ustanowiono zabezpieczenie spłaty kredytu, ustalonej na podstawie wyceny sporządzonej przez uprawnionego rzeczoznawcę albo oszacowania dokonanego przez powoda, przekroczy 130 % (rozdział 7 § 40 części ogólnej umowy kredytu). Kredytodawca miał powiadomić o wypowiedzeniu umowy kredytobiorcę poprzez doręczenie wypowiedzenia: osobiście – za potwierdzeniem odbioru lub listem poleconym – wysłanym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na ostatni znany jemu adres korespondencyjny. Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni, licząc od dnia następnego po: dniu osobistego doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy lub dniu odebrania awiza listu poleconego zawierającego wypowiedzenie lub upływie 14 dni następujących po dniu pierwszego awizowania nieodebranego listu poleconego zawierającego wypowiedzenie (rozdział 7 § 41 części ogólnej umowy kredytu). W dniu 4 lipca 2013 r. strony zawarły umowę ugody, której przedmiotem było określenie nowych warunków spłaty

zadłużenia pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy kredytu. Zgodnie z § 1 ust. 4 umowy ugody powódka uznała w całości zadłużenie z tytułu umowy kredytu, o którym mowa w § 1 ust. 3 umowy ugody oraz zobowiązała się do spłaty zadłużenia na warunkach określonych w umowie ugody, zgodnie z harmonogramem stanowiącym jej integralną część. Uгода została zawarta na okres 273 miesięcy, a całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną wynosiła 806 115,29 zł, przy rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania 8,16035 % (§ 1 ust. 6, 8 i 9 umowy ugody). W dniu sporządzenia umowy ugody stawka referencyjna WIBOR 3M wynosiła 5,04 %, a oprocentowanie ugody wynosiło 9,04 % w stosunku rocznym. Zmiana wysokości stawki referencyjnej powodowała zmianę wysokości oprocentowania ugody o taką samą liczbę punktów procentowych (§ 2 ust. 7 i 8 umowy ugody). Kredytodawca może wypowiedzieć ugodę w przypadku niedotrzymania przez klienta zobowiązań określonych w ugodzie, w szczególności braku spłaty zadłużenia zgodnie z harmonogramem, negatywnej oceny zdolności do spłaty zadłużenia albo zagrożenia upadłością. Po upływie terminu wypowiedzenia ugody, całość niespłaconego przez klienta zadłużenia staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym (§ 5 ust. 1 i 6 umowy ugody). W treści umowy ugody znalazł się również zapis, iż niniejsza uгода nie stanowi odnowienia długu w rozumieniu art. 506 Kodeksu cywilnego (§ 8 umowy ugody). W związku z tym, że pozwana nie była w stanie spłacać zadłużenia na warunkach określonych w umowie ugody, w dniu 27 sierpnia 2013 r. strony zawarły Aneks nr (...) do umowy ugody zmieniający harmonogram spłaty zadłużenia. Zgodnie z treścią § 1 w/w Aneksu dokonano rozłożenia należności wymagalnych na dzień sporządzenia Aneksu nr (...) proporcjonalnie na cały okres kredytowania. Ponadto, zgodnie z brzmieniem § 2 Aneksu nr (...) strony ustaliły, że spłata zadłużenia nastąpić miała według harmonogramu: od 28 sierpnia 2013 r. do dnia 28 stycznia 2015 r. raty miesięczne zostały ustalone w wysokości 1 800 zł kapitału, a następnie w dniu 28 lutego 2015 r. spłata pozostałej części zadłużenia z tytułu kapitału i odsetek. Następnie, na podstawie Aneksu nr (...) z dnia 13 maja 2014 r. do umowy ugody, strony ponownie zmieniły harmonogram spłaty zadłużenia, postanawiając, że w okresie od dnia 28 maja 2014 r. do dnia 28 kwietnia 2016 r. pozwana zobowiązana będzie do spłaty rat kapitału kredytu w wysokości 150 zł miesięcznie, a spłata pozostałej części zadłużenia z tytułu kapitału i odsetek nastąpi do dnia 28 maja 2016 r. Dokonano również rozłożenia należności wymagalnych na dzień sporządzenia aneksu proporcjonalnie na cały okres kredytowania (§ 1 i 2 Aneksu nr (...)). Ponadto, na podstawie § 2 ust. 11 umowy ugody powód przez cały okres obowiązywania umowy ugody kierował do pozwanej pisemne zawiadomienia o wysokości rat, zawierające informacje o wysokości poszczególnych rat i oprocentowania kredytu, jak również aktualnym stanie zadłużenia. Natomiast, zgodnie z § 6 ust. 1 umowy ugody, od całego zadłużenia przeterminowanego i wymagalnego, z wyłączeniem kwoty należnych odsetek, kosztów, prowizji, opłat, za każdy dzień opóźnienia w spłacie (...) S.A. pobiera odsetki według zmiennej stopy procentowej, obowiązującej w (...) S.A. w okresie utrzymywania się zaległości dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie terminu wymagalności w stan natychmiastowej wymagalności, stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (NBP). Powód zawiadamiał pozwaną o aktualnej wysokości stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych i postawionych w stan natychmiastowej wymagalności w zawiadomieniach o wysokości rat. Jednakże, pozwana nie spłacała zadłużenia w kwotach i terminach określonych w umowie ugody. Powód wielokrotnie przypominał pozwaną o powstałym zadłużeniu i wzywał ją do zapłaty. Pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia z tytułu umowy kredytu w terminie do dnia 28 maja 2016 r. wynikającym z Aneksu nr (...) do umowy ugody. W dniu 27 maja 2016 r. pozwana zwróciła się do powoda z wnioskiem o zawarcie kolejnej umowy restrukturyzacyjnej. Z uwagi jednak na niedopełnienie przez pozwaną wymogów formalnych wskazanych w piśmie powoda z dnia 31 maja 2016 r. nie doszło do zawarcia kolejnej umowy ugody. Zarówno do zawarcia umowy przedmiotowego kredytu oraz umowy ugody wraz z w/w Aneksami pracownicy powodowego banku byli należycie umocowani.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k. 23 akt), umowa kredytu z dnia 1 lipca 2009 r. nr (...) (k. 27-33, 62-68 akt), umowa ugody z dnia 4 lipca 2013 r. (k. 34-35, 82-85 akt), Aneks nr (...) z dnia 27 sierpnia 2013 r. do umowy ugody z dnia 4 lipca 2013 r. określający warunki spłaty kredytu mieszkaniowego Własny K. hipoteczny nr (...) z dnia 1 lipca 2009 r. (k. 36, 81 akt), Aneks nr (...) z dnia 13 maja 2014 r. do umowy ugody z dnia 4 lipca 2013 r. określający warunki spłaty kredytu mieszkaniowego Własny K. hipoteczny nr (...) z dnia 1 lipca 2009 r. (k. 37, 80 akt), harmonogram spłaty rat przez pozwaną (k. 73-77 akt), harmonogram spłat kredytu pozwanej po zawarciu umowy ugody (k. 86-93 akt), zawiadomienia powoda kierowane do pozwanej w przedmiocie informacji o wysokości rat (k. 106-111 akt), zestawienie operacji za różne okresy kredytowania (k. 112-120, 191-202 akt), monit ze strony

powoda z dnia 30 marca 2016 r. (k. 121 akt), przypomnienie powoda z dnia 13 maja 2016 r. (k. 122 akt), wezwanie do zapłaty z dnia 29 czerwca 2016 r. (k. 123 akt), wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej z dnia 27 maja 2016 r. (k. 124-126 akt), pismo powoda z dnia 31 maja 2016 r. w przedmiocie uzupełnienie braków formalnych wniosku o zawarcie kolejnej umowy restrukturyzacyjnej (k. 127 akt), zaświadczenia powoda o zatrudnieniu pracowników banku (k. 161, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216 akt), zarządzenie nr (...) prezesa zarządu z dnia 13 czerwca 2019 r. w sprawie kompetencji do wykonywania czynności kadrowych w sprawach z zakresu prawa pracy (k. 162-164 akt), umowa – lokal nr (...) z dnia 14 maja 2009 r. zawarta pomiędzy pozwaną a Przedsiębiorstwem Budowlanym (...).E. (...) spółka jawna (k. 165-170 akt), dyspozycja wypłaty kredytu wraz z potwierdzeniem uruchomienia kredytu (k. 171-172, 173-174 akt), akt notarialny z dnia 22 lipca 2010 r. nr Repertorium (...) (...) – umowa ustanowienia odrębnej własności lokalu i umowa sprzedaży (k. 175-190 akta), uchwała nr 41/ (...) zarządu z dnia 22 stycznia 2013 r. w sprawie zarządzania wierzytelnościami trudnymi oraz zasad podziału kompetencji do podejmowania decyzji w zakresie zarządzania wierzytelnościami trudnymi (k. 217-225 akt), szczegółowy harmonogram spłat rat przez pozwaną i ich zawieszenia w czasie przed i po zawarciu umowy ugody (k. 246-253 akt) ;

Z uwagi na brak spłaty zadłużenia, w dniu 15 stycznia 2019 r. powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty wraz z informacją o możliwości zawarcia porozumienia lub umowy ugody ustalających warunki spłaty zadłużenia. Wezwanie okazało się jednak bezskuteczne.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 15 stycznia 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania i duplikatem zwrotnego potwierdzenia odbioru oraz reklamacją do operatora pocztowego (k. 128-130 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów. Zgodnie z treścią art. 244 § 1 KPC za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na zasadzie art. 245 KPC dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W niniejszej sprawie zgromadzony materiał dowodowy stanowiły wyłącznie dowody z dokumentów. Strona powodowa oparła swoje roszczenie przede wszystkim o dowód z prawidłowo wystosowanych do pozwanego wezwań do zapłaty, a nadto licznych monitów i przypomnień w zakresie zaległości w regulowaniu spłat rat kredytu hipotecznego z dnia 1 lipca 2009 r. Nade wszystko kluczowym dokumentem okazała się treść samej umowy ugody z dnia 4 lipca 2013 r. oraz podpisanego do niej Aneksu nr (...) z dnia 13 maja 2014 r., który regulował jednoznacznie, w zamian za to, że powód wychodzi naprzeciw sytuacji finansowej pozwanej i godzi się na zmianę terminu i wysokości płatności rat kredytu, pozwana całość zadłużenia ureguluje ostatecznie do dnia 28 maja 2016 r. Dodatkowo, dowodami potwierdzającymi istnienie zadłużenia, które jest wymagalne i przeterminowane okazały się także wyciągi z ksiąg powoda. Strona powodowa wskazywała także na pełną świadomość pozwanej co do zadłużenia i konieczność jego spłaty poprzez fakt uznania długu w chwili podpisania z powodowym bankiem umowy ugody z dnia 4 lipca 2013 r.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała skuteczność wszelkich wystosowanych do strony pozwanej zawiadomień, przypomnień oraz monitów w przedmiocie istniejącego zadłużenia, a ostatecznie wezwania do zapłaty z dnia 15 stycznia 2019 r., co więcej wychodząc w jego treści naprzeciw sytuacji pozwanej i proponując możliwość ugodowego rozwiązania niniejszego sporu. Jednak pozwana powyższe pozostawiła bez jakiegokolwiek odpowiedzi. Ponadto powód jednoznacznie wskazał na zasadność dochodzonego roszczenia z uwagi na brak należytej spłaty rat przedmiotowego kredytu przez pozwaną. Dokumenty przedstawione przez powoda jako dowód były kompletne i tworzyły chronologię czynności podejmowanych przez niego co do kroków odzyskiwania zaległych należności od pozwanego. Na ich podstawie można było w sposób oczywisty stwierdzić roszczenie z jakim wystąpił powód. Ponadto, Sąd w niniejszej sprawie ostatecznie pominął wnioski dowodowe w zakresie przesłuchania świadków M. Ż. i B. J. oraz wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny rachunkowości lub ekonomii z uwagi na fakt, iż okazało się to zbędne, bowiem bogaty materiał dowodowy w postaci dokumentów dostarczył swoim zakresem wystarczających odpowiedzi celem rozwiązania niniejszego sporu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powód domagał się ostatecznie zasądzeni od pozwanej na jego rzecz następujących kwot: - 287 395,76 zł z tytułu kapitału niespłaconego do dnia wniesienia pozwu wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopu lombardowej NBP od dnia 8 marca 2019 r. do dnia zapłaty: - 216 479,74 zł z tytułu odsetek naliczonych do dnia 7 marca 2019 r. razem, na którą składają się następujące kwoty: a) 136 612,51 zł – odsetki umowne od kapitału, w tym: * 93 520,81 zł – odsetki naliczone objęte ugodą z lipca 2013 r., lecz zawieszono w wyniku zawarcia tej ugody i aneksów do niej z dnia 27 sierpnia 2013 r. oraz 13 maja 2014 r., * 51 808,31 zł – odsetki naliczone bieżące od dnia zawarcia ugody 4 lipca 2013 r. do dnia 28 maja 2016 r., od których odjęto kwotę 8 715,61 zł, b) 79 762,17 zł – odsetki karne naliczone od dnia 28 maja 2016 r. do dnia 7 marca 2019 r., tj. za 1013 dni według stopy 10 %, co stanowi sumę kwot odsetek karnych (15 590,24 zł + 63 620,76 zł + 551, 17 zł), c) 105,06 zł – kwota doliczonych odsetek zawieszonych w wyniku przeliczenia harmonogramu po Aneksie nr (...) do ugody, - 148,81 zł z tytułu opłat i kosztów egzekucyjnych w sprawie (...).

Sąd na wstępie rozważań prawnych wskazuje, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej, brak jest podstaw do umorzenia niniejszego postępowania na podstawie art. 505(37) KPC. Sąd w ślad za stroną powodową wyraźnie podkreśla, iż Pani M. K. składająca pozew w niniejszej sprawie, w dacie złożenia pozwu była (i nadal jest) pracownikiem powoda, upoważnionym do samodzielnego reprezentowania go i podpisywania pism w sprawach sądowych. Powód zgodnie z wezwaniem Sadu z dnia 30 kwietnia 2019 r. należycie wykazał też umocowanie w/w pracownika do działania w jego imieniu przedkładając stosowny dokument pełnomocnictwa oraz odpis z KRS potwierdzający, że osoby udzielające pełnomocnictwa były uprawnione do reprezentowania powodowego banku jako osoby prawnej.

Chybiona okazała się argumentacja strony pozwanej, że powód wykazując umocowanie Pani M. K. winien był również przedłożyć jej umowę o pracę. Z pewnością wymogu takiego nie można wywieść z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt II PZ 21/12, na które powołuje się pozwana. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że pełnomocnictwo oznacza umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu strony w procesie oraz jest to dokument potwierdzający udzielenie pełnomocnikowi takiego umocowania. Złożenie zaś przez pełnomocnika dokumentu pełnomocnictwa uprawdopodabnia (domniemanie), że wymieniona w dokumentach pełnomocnictwa osoba ma prawo występować w sprawie w charakterze pełnomocnika procesowego jako pracownik pozwanej. Teza powyższego postanowienia nie może być zaś interpretowana w oderwaniu od okoliczności sprawy, w których zostało wydane. W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik wylegitymował się pisemnym pełnomocnictwem, ale treść dokumentu pełnomocnictwa wzbudziła zastrzeżenia Sądu, wobec czego zażądał on od pełnomocnika przedłożenia dodatkowego dokumentu, który by potwierdzał pozostawanie przez niego ze stroną pozwaną w stosunku pracy. Pomimo zobowiązania Sądu ani pełnomocnik, ani jego mocodawca w żaden sposób nie wykazali pozostawania ze sobą w relacji pracodawca-pracownik. W tych okolicznościach, Sąd uznał, że pełnomocnik nie był upoważniony do reprezentowania strony. Powyższe nie oznacza jednak, że w każdym wypadku do wykazania umocowania pełnomocnika będącego pracownikiem konieczne jest przedłożenie jego umowy o pracę. Niezależnie od powyższego, ubocznie, Sąd wskazuje także na regulację zawartą w treści art. 103 § 1 KC, zgodnie z którą jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Z kolei, w myśl § 2 tego przepisu druga strona może wyznaczyć osobie, w której imieniu umowa została zawarta, odpowiedni termin do potwierdzenia umowy; staje się wolna po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu. Sąd w ślad za stroną powodową zauważył także, iż pozwana w toku niniejszego postępowania, na żadnym jego etapie nie wystąpiła do powodowego banku z oświadczeniem, o którym mowa w powyższym przepisie, co tylko potwierdziło, iż sformułowany przez nią zarzut był oczywiście chybiony. Co więcej, Sąd zauważył także, iż zgodnie z treścią art. 97 KC, który statuuje zasadę, wedle której osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Nie powinno przy tym budzić więc wątpliwości, że umowa kredytu została zawarta w Oddziale 5 w P., będącym lokalem w którym dokonywano czynności prawnych z klientami powodowego banku, w tym polegających na zawieraniu umów kredytów, które stanowią jedną z czynności bankowych określonych w art. 5 ust. 1 pkt 3 prawa bankowego, a zatem stanowią przedmiot działalności strony powodowej. Jak podkreśla się w doktrynie czynność prawna dokonana przez osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa działającą bez

umocowania wywoła skutki dla przedsiębiorcy, do przedsiębiorstwa którego należy lokal, jeżeli jest to czynność zazwyczaj dokonywana z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa (P. Sobolewski, komentarz do art. 97 [w:] Kodeks cywilny, Komentarz, red. K. Osajda, Legalis). Powyższe oznacza zatem, iż nawet jeśli fakt umocowania pracowników powodowego banku czy też zakres ich umocowania budzą jakiegokolwiek wątpliwości pozwanej, a nawet hipotetycznie zakładając brak ich umocowania, to z uwagi na okoliczność tego typu, że czynność podpisania umowy kredytu dokonana była w lokalu powoda, w którym powszechnie dokonywane są tego rodzaju czynności oraz przez pracowników powoda, jako osoby czynne w tym lokalu, to czynność ta wywiera skutki prawne.

Przechodząc do kwestii głównego roszczenia powoda, należy zwrócić uwagę na to, że na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 1988 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Oznacza to, że na powodzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanych zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Z kolei art. 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu. Strona pozwana kwestionowała zarówno fakt niewykazania przez powoda jego roszczenia co do zasady, jak i co do jego wysokości, a nadto niewykazanie okoliczności faktycznych związanych z samą umową kredytową. Sąd odniósł się do podniesionego przez pozwaną zarzutu rzekomego niewykazania przez powoda okoliczności wydania pozwanej przedmiotu kredytowania. Sąd w ślad za powodem w pierwszej kolejności podniósł, że powodowy bank wypłacił pozwanej całą kwotę udzielonego jej kredytu, a strona pozwana w treści umowy ugody uznała wiarygodność powoda z tytułu umowy kredytu oraz zobowiązała się do ich spłaty na zasadach określonych w umowie ugody. Należało mieć na uwadze fakt, iż kredyt został udzielony na zakup przez pozwaną od dewelopera nieruchomości – lokalu położonego przy ul. (...). Zapłata ceny nabycia lokalu miała nastąpić w kwotach i terminach określonych w § 6 umowy nr (...) z dnia 14 maja 2009 r. zawartej przez pozwaną z deweloperem: Przedsiębiorstwem Budowlanym (...). E. (...) spółka jawna. Wpłata kredytu następowała zgodnie z dyspozycjami pozwanej na rachunek dewelopera w kwotach i terminach zgodnych z treścią § 6 w/w umowy. Co więcej, podkreślić należy, że w treści § 5 aktu notarialnego z dnia 22 lipca 2010 r. ustanowienia odrębnej własności lokalu i umowy sprzedaży, strony potwierdziły, iż cała cena za nabycie kredytowanego lokalu została uiszczona. Tym samym, w ocenie Sądu wiarygodności powoda dochodzone pozwem zostały udowodnione, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, dokumentami złożonymi do akt sprawy. Sąd jednocześnie podkreśla, iż zarzut strony był chybiony również tego powodu, jakoby powodowy bank powoływał się jedynie na kserokopie dokumentów, jak również nie wykazywał roszczenia dochodzonego pozwem żadnym innym dowodem, jak tylko na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, a tym bardziej, że powołuje się na moc prawną wyciągu z ksiąg banku jako dokumentu urzędowego. Nie trafione zatem okazały się wywody pozwanej w oparciu o orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w tym zakresie. W kontekście zaś rozkładu ciężaru dowodu Sąd zgodził się ze stroną powodową co do tego, że przedłożył on do akt niniejszej sprawy, oprócz umowy kredytu i umowy ugody wraz z aneksami, także szczegółowe rozliczenie spłat dokonywanych przez pozwaną oraz wyciąg z rachunku bankowego nr (...) za pośrednictwem, którego była dokonywana spłata kredytu, za okres od dnia zawarcia umowy ugody. Dodatkowo, w uzupełnieniu powyższych dokumentów, powód dodatkowo przedłożył również wyciąg z rachunku bankowego nr (...), za pośrednictwem którego, zgodnie z treścią § 7 ust. 4 (...) umowy kredytu, przedmiotowy kredyt był spłacany w okresie do dnia zawarcia umowy ugody. Cała linia obrony strony pozwanej opierała się jedynie na jej twierdzeniach i polemice z argumentami strony powodowej, w toku postępowania nie przedstawiła ona żadnych dowodów na ich poparcie. Pozwana ostatecznie nie zdołała skutecznie zakwestionować roszczenia co do zasady, jak i jego wysokości. Wysokość kwot składających się ostatecznie na sumę roszczenia głównego były zgodne z obowiązującymi przepisami, postanowieniami umownymi, a ich jasne odzwierciedlenie znajduje się w dokumentach wystawionych przez powodowy bank. Zatem na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że umowa przedmiotowego kredytu wraz z zawartą do niej umową ugody łącznie z aneksami stała się przeterminowana oraz wymagalna. Sąd zauważył, że w niniejszej sprawie kwestia wypowiedzenia umowy ugody nie miała jako takiego literalnego zastosowania zgodnie z jej treścią, bowiem w myśl zmiany dokonanej Aneksiem nr (...) z dnia 13 maja

2014 r., pozwana zobowiązała się uregulować dług niezaprzeczalnie do dnia 28 maja 2016 r., czego jednak nie uczyniła. Tym samym przekroczenie tego terminu i nie uregulowanie zadłużenia wobec powoda przez pozwaną otworzyło automatycznie możliwość stronie powodowej do rozpoczęcia procesu odzyskiwania swoich należności, co też zgodnie z treścią dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie przedsięwzięła. Zgodnie bowiem z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 KC i art. 232 KPC, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

Oceniając zasadność powództwa sąd w pierwszej kolejności zajął się ustaleniem czy należność dochodzona powództwem jest wymagalna. Powyższe rozważania pozwoliły odpowiedzieć na to pytanie Sądowi twierdząco. W ocenie Sądu, powód wykazał, iż pozwana nie spłacała rat kredytowych regularnie lub zaprzestała ich płacenia w ogóle nawet po podpisaniu umowy ugody przez strony, jego twierdzenia zostały poparte zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności wyciągiem z ksiąg powodowego banku (...) S.A., a także pismami wzywającymi do zapłaty zaległych należności wystosowywanych do pozwanej wielokrotnie przed wszczęciem postępowania sądowego. W niniejszej sprawie zachodziła sytuacja szczególna, bowiem powodowy bank dwukrotnie wychodził naprzeciw prośbom pozwanej o podpisanie umowy restrukturyzacyjnej (za drugim razem pozwana nie uzupełniła braków formalnych i w związku z tym umowa ugody nie doszła do skutku), by w taki sposób porozumieć się z nią jako kredytobiorcą, by mogła w jak najmniej dolegliwy dla siebie i rodziny sposób spłacać rosnące zadłużenie. Ponadto, powód wielokrotnie informował pozwaną o wysokości zadłużenia i o fakcie brak jego regulowania, mimo ustalonych nowych warunków w treści umowy ugody i harmonogramie spłat. Nadto, chcąc odciążyć w tym zobowiązaniu pozwaną zgodził się, aby w okresie od dnia 28 maja 2014 r. do dnia 28 kwietnia 2016 r. spłacała przedmiotowe zadłużenie ratą w wysokości 150 zł miesięcznie (jedynie kapitał), natomiast pozostała część definitywnie spłaciła do dnia 28 maja 2016 r. Była to dla stron data graniczna, której przekroczenie powodowało automatycznie postawienie zadłużenia pozwanej w stan wymagalności, bez konieczności dodatkowego wypowiedzenia umowy kredytu hipotecznego z dnia 1 lipca 2009 r. Redakcja ww. przepisów zawartych w Aneksie nr (...) do umowy ugody z dnia 4 lipca 2013 r. jest w ocenie Sądu jasna i czytelna. Obie strony dobrowolnie przystąpiły do w/w umowy ugody oraz jej dwóch Aneksów, których celem było uelastycznienie warunków spłaty zadłużenia pozwanej. Wobec powyższego w ocenie Sądu strona powodowa w sposób dostateczny udowodniła fakt doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty przed wniesieniem powództwa w niniejszej sprawie. Nadto, istotnym w sprawie był również fakt, iż powodowy bank przed wystosowaniem samego wezwania do zapłaty wielokrotnie informował pozwaną o zadłużeniu i wysokości rat do spłaty, wysyłał również liczne monity i przypomnienia w tym zakresie, które zostały przedłożone w poczet materiału dowodowego w niniejszej sprawie. Dlatego też Sąd doszedł do uzasadnionego przekonania, iż powód w sposób prawidłowy poinformował pozwaną o kolejności kroków zmierzających do odzyskania zaległych należności, a następnie skierował sprawę na drogę postępowania sądowego. Zatem umowa została skutecznie postawiona w stan wymagalności z dniem 26 maja 2016 r. i konsekwencją tego było złożenie pozwu. Stąd też, nieprawdą okazały się również zarzuty jakoby powodowy bank nie określił, z jaką datą stały się wymagalne jego wierzytelności dochodzone pozwem. Bowiem zarówno w treści pozwu, jak i kolejnych pismach procesowych wyraźnie wyartykułował, że jego wierzytelności stały się wymagalne w dniu 28 maja 2016 r., tj. w terminie spłaty całości zadłużenia z tytułu umowy kredytu zgodnie z Aneksem nr (...) do umowy ugody. Znamiennym w niniejszej sprawie była okoliczność, iż strony w umowie ugody określiły nowe warunki spłaty kredytu, postanawiając, że pozwana zobowiązana jest do spłaty całości zadłużenia z tytułu umowy kredytu, określonego w umowie ugody, w terminie do dnia 28 maja 2016 r. Ponadto, Sąd dał również wiarę co do wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Powód na udowodnienie powyższego przedstawił wyciąg z ksiąg banku, który to dokument odzwierciedla rzeczywisty stan ksiąg rachunkowych powoda. Powyższe pozwalało zapoznać się stronie pozwanej z obecną wysokością zobowiązania, z uwzględnieniem wysokości wymagalnego kapitału, odsetek umownych, odsetek od zobowiązania przeterminowanego oraz opłat. Nadto, Sąd zgadza się z powodem, iż wskazany dowód należy potraktować jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 KPC. Wyciąg z ksiąg banku dowodzi wysokości, strukturze zadłużenia, oznaczeniu stosunku prawnego, na tle którego powstało zadłużenie. Powód wykazał

źródło zobowiązania pozwanej, jej istnienie oraz wysokość. Wymieniony wyciąg z ksiąg banku oraz historia rachunku bankowego, jak również treść umowy o kredyt dokumentują sposób, okres i podstawę naliczenia odsetek oraz kapitał. W konsekwencji powyższego dokument ten odzwierciedla stan ksiąg rachunkowych na dzień jego sporządzenia i stanowi wiarygodny dowód na to, że bankowi przysługuje względem pozwanej wierzytelność we wskazanej wysokości i na wskazanych warunkach. Wyciąg przedstawia ponadto w sposób szczegółowy żądane przez powoda kwoty. Sąd wskazał również, iż w odniesieniu do powyższego Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa 278/17 wyraził następujący pogląd: „Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przez bank wynika fakt zawarcia umowy pożyczki jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty”. Zgodnie z powyższym w niniejszej sprawie okoliczność tego typu właśnie miała miejsce, bowiem kluczowym w sprawie był fakt prawidłowego poinformowania pozwanej o zadłużeniu i jego natychmiastowej spłacie, a następnie wykazanie, iż zadłużenie stało się wymagalne wraz z upływem dnia 28 maja 2016 r., a w konsekwencji braku reakcji na powyższe pozwanej, skierowanie sprawy na drogę sądową. Sąd odniósł się także do formułowanego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Jednak żadne z dochodzonych przez powoda roszczeń nie uległo przedawnieniu. Zaznaczyć należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2020 r., sygn. akt III CZP 88/19, jeżeli wskutek odroczenia terminu spełnienia świadczenia, roszczenie przestało być wymagalne, jego przedawnienie rozpoczyna ponownie bieg dopiero z upływem nowego terminu. Ugoda zawarta między stronami wraz z kolejnymi aneksami, stanowiła również odroczenie terminu spełnienia świadczeń wymagalnych. Oznacza to, iż wraz z postawieniem w stan wymagalności całości roszczeń powoda wobec pozwanej w dacie ustalonej ugodą zawartą między stronami, tj. dnia 28 maja 2016 r., rozpoczął się ponownie bieg terminu przedawnienia całości roszczenia z tytułu kapitału i odsetek. Dlatego też zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony w tym zakresie przez pozwaną jest całkowicie bezzasadny. Strona pozwana formułowała również na końcowym etapie postępowania zarzut w przedmiocie tego, iż na skutek zawarcia przez strony umowy ugody doszło do rzekomej nowacji zobowiązania. Bowiem, jak wynika z literalnego brzmienia § 8 umowy ugody, zawartej przez strony w dniu 4 lipca 2013 r. „Niniejsza ugoda nie stanowi odnowienia długu w rozumieniu art. 506 Kodeksu cywilnego”, co jednoznacznie wskazuje, że wolą stron nie było zobowiązanie się przez pozwaną do spełnienia innego świadczenia (albo tego samego świadczenia, lecz z innej podstawy prawnej), a wyłącznie określenie warunków spłaty zadłużenia wynikającego z istniejącego już stosunku prawnego, tj. umowy kredytu. Również i ten zarzut strony pozwanej okazał się chybiony. Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd powództwo jako w pełni uzasadnione, uwzględnił w całości. O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł w granicach żądania pozwu na podstawie art. 455 KC oraz art. 353(1) KC, zgodnie z którymi jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Nadto, jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne) (art. 359 § 2 i § 2(1)). Sąd odniósł się również do zarzutu strony pozwanej w zakresie wyliczenia przez powodowy bank odsetek. W ślad za stroną powodową uznał zasadność sposobu ich wyliczenia i wszystkie rachunki z tym związane przyjął za własne oraz uznał je za uzasadnione i mające odzwierciedlenie w materiale dowodowym przedłożonym do akt niniejszej sprawy. Sąd odrzucił zarzut pozwanej jakoby powód w umowie ugody nie określił górnej granicy odsetek karnych. Powyższe stwierdzenie okazało się nieprawdziwe w świetle jednoznacznego zapisu tej umowy ugody w jej § 35. Bowiem, wskazano w nim wyraźnie zarówno metodę obliczania przez powodowy bank wysokości stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych w stosunku rocznym – poprzez odwołanie do wysokości stopy kredytu lombardowego NBP – jak i maksymalną wysokość odsetek pobieranych w okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego. Nie do zaakceptowania okazała się również argumentacja strony pozwanej w zakresie ewentualnej abuzywności zapisów § 35 umowy ugody łączącej strony, zgodnie z którą abuzywność miałyby wynikać z możliwości jednostronnego ustalania przez powodowy bank współczynnika, będącego podstawą wyliczenia odsetek. Zarzut okazał się wysoce chybiony z uwagi na fakt, że wysokość odsetek maksymalnych regulowana jest przepisami powszechnie obowiązującego prawa, czego podczas formułowania zarzutu pozwana nie

dostrzegła. Sąd przyjął za zasadną, a nadto zgodną z treścią zawartej pomiędzy stronami umowy ugody wysokość stopy procentowej od zadłużenia przeterminowanego. W niniejszej sprawie powód domagał się odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 8 marca 2019 r., tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 287 395,76 zł.

(pkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości pozwaną jako stronę przegrywającą niniejszą sprawę. W związku z tym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 25 202 zł, na którą złożyła się kwota 14 385 zł (opłata od pozwu), kwota 10 800 zł (koszty zastępstwa procesowego) oraz kwota 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa). Prawnym wsparciem rozstrzygnięcia o nich były przepisy art. 98 i 99 KPC, ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 755 z późn. zm.), § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.).

(pkt 2 sentencji wyroku).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie, termin przedłużony zarządzeniem Prezesa SO
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej, pouczając o przedłużeniu terminu do wniesienia apelacji,
3. Za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

Poznań, dnia 30 listopada 2021 r.

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować i zakreślić,
2. odpis wyroku doręczyć pełn. stron,
3. za 7 dni lub z wnioskiem o uzasadnienie

Poznań, dnia 25 sierpnia 2021 r.